

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 6Sžk/4/2019  
Identifikačné číslo spisu: 1018200117  
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádiová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200117.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Q. O., bytom Q. XXX/XX, F., právne zastúpený: Advokátska kancelária Mgr. Marek Benedík, s.r.o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, IČO: 47 247 959 proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OVBP2-2017/104236/KVJ zo dňa 15.11.2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/16/2018-116 zo dňa 27. septembra 2018, takto

### rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/16/2018-116 zo dňa 27. septembra 2018 z r u š u j e a vec v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

### Odôvodnenie

#### I.

Konanie pred správnym súdom

1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“, aj „súd“) č.k. 6S/16/2018-116 zo dňa 27.09.2018 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“, „napadnuté rozhodnutie“) krajský súd konanie, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OVBP2-2017/104236/KVJ zo dňa 15.11.2017 (ďalej aj ako „preskúmané rozhodnutie žalovaného“), zastavil konanie postupom podľa § 99 písm. g/ SSP.

2. V dôvodoch rozhodnutia správny súd konštatoval, že pred meritórnym prejednaním veci skúmal, či je napadnuté rozhodnutie žalovaného spôsobilým predmetom súdneho prieskumu. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v skutkovo a právne obdobnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č.k. 7Sžo 21/2016 zo dňa 25.01.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj

ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

3. Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa SSP je posudzovať či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, resp. jeho vydania (§ 135 ods. 1, 2 SSP). Preto v správnom súdnom konaní súd dokazovanie zásadne nevykonáva. Vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúvanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdneho konania (§ 119 SSP). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnom konaní nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

5. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

6. V prejednávanej veci bolo potrebné posúdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu rozhodol o vylúčení žalobcu ako účastníka konania zo spojeného stavebného konania na stavbu „Samostatne stojaci dom (o energetickej triede hospodárnosti „A1““, na pozemku parc. č. XXXX/XX, k.ú. F., ktorej stavebníkovi sú A. Q. Q. a A. P. Q., spoločne bytom K. X, XXX XX S..

7. Rozhodnutie správneho orgánu o tom, či fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania, je bezpochyby spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dotknutého subjektu (žalobcu). Postavenie účastníka konania totiž poskytuje reálnu možnosť svojím konaním včas ovplyvňovať priebeh správneho konania, ktoré nemusí prislúchať iným subjektom zúčastneným na konaní (zúčastnená osoba). Aj z tohto dôvodu, v záujme zaistenia čo najlepšieho uplatnenia práv na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky), súdna prax pripúšťa možnosť preskúvania zákonnosti takéhoto rozhodnutia správneho orgánu. Kladie však požiadavku, že musí ísť o správne konanie, ktoré v čase preskúvania zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi trvá. V prípade skončenia správneho konania, vydaním právoplatného rozhodnutia vo veci totiž z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti, odpadáva spôsobilý predmet konania - rozhodnutie správneho orgánu o nepriznaní postavenia účastníka stráca povahu „konečného rozhodnutia“, ktorého prípadné zrušenie by mohlo pre dotknutý subjekt založiť právo zapojiť sa do správneho konania ako jeho účastník. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní totiž osoba, domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní, už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia. Tieto môže vykonávať iba v prípade, ak

správne konanie aktuálne prebieha, pričom v takomto prípade je preskúmanie rozhodnutia o pristúpení ďalšieho účastníka do tohto konania dôvodné. Preto je potrebné, aby súd v každom konkrétnom konaní zisťoval stav správneho konania, konkrétne či sa nejedná o právoplatne skončenú vec. V prípade zistenia, že správne konanie je právoplatne skončené, je potrebné súdne konanie o preskúmaní rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní zastaviť podľa § 99 písm. g/ SSP - keďže, ako je uvedené vyššie, neexistuje spôsobilý predmet prieskumu - a odkázať osobu, ktorá sa domáha účastníctva v správnom konaní na § 179 SSP, za predpokladu zachovania zákonom stanovenej lehoty.

8. Správny súd ďalej uviedol, že žalobca domáhajúci sa preskúmania rozhodnutia, ktorým mu správny orgán nepriznal postavenie účastníka, preto musí podať novú žalobu, tentoraz žiadajúc preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, ktorým bolo správne (stavebné) konanie právoplatne skončené. V rámci tohto konania sa súd nutne bude musieť vysporiadať aj s otázkou správnosti určenia okruhu účastníkov konania.

9. Dôvodom pre zisťovanie stavu správneho konania je tiež potreba naplniť účel práva na súdnu a inú právnu ochranu realizovanú súdmi a orgánmi verejnej správy, t.j. poskytnúť ochranu reálnym a realizovateľným právam fyzických a právnických osôb a nie formalistickým výkladom práva rozhodovať vo veci len pre to, aby litera zákona bola dodržaná aj za cenu, že ochrana práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb bude zabezpečená len pro forma. V prípade účastníctva v správnom konaní by v takom prípade osoba mala síce rozhodnutie o tom, že je účastníkom správneho konania, avšak toto samo o sebe by nezaistovalo reálnu možnosť ich výkonu, pretože by len konkurovalo právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej a bez ďalšieho by nemalo za následok jeho zrušenie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6SŽp/6/2012 zo dňa 27.02.2013).

10. Správny súd mal z obsahu súdneho spisu a na základe vyjadrenia žalovaného za preukázané, že Stavebný úrad obec Limbach vydal stavebné povolenie č.: Li-2017/1220-004 zo dňa 20.12.2017, ktorým povolil v spojenom územnom a stavebnom konaní stavbu: „Samostatne stojaci rodinný dom“, na pozemku parc. č. KN-C 1347/54 v kat. území: F., obce F. podľa LV č. XXXX, vo vlastníctve stavebníkov a na parc. č. KN-C 1347/55 k.ú. F.. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2018. Uvedeným dňom právoplatnosti predmetného rozhodnutia, ako rozhodnutia, ktorým sa predmetné správne konanie právoplatne skončilo, vzniklo žalobcovi, ako osobe tvrdiacej, že správny orgán s ním v rozpore so zákonom nekonal ako s účastníkom konania, právo podať v súlade s § 179 SSP žalobu a domáhať sa preskúmania jeho zákonnosti, pri dodržaní stanovených lehôt.

11. Záverom správny súd uviedol, že nepopiera dôležitosť rozhodnutia správneho orgánu o tom, že niekto je, resp. nie je účastníkom správneho konania a nepopiera ani právo dotknutého subjektu, aby zákonnosť takéhoto rozhodnutia bola preskúmateľná súdom v správnom súdnictve. Tento postup je však namieste jedine v prípade, kedy rozhodnutie súdu môže reálnym spôsobom ovplyvniť okruh účastníkov správneho konania. V prejednávanej veci možnosť, že po prípadnom rozhodnutí súdu o zrušení preskúmaného rozhodnutia žalovaného žalobca vstúpi ako účastník do prebiehajúceho správneho konania zanikla, nakoľko stavebné konanie bolo právoplatne skončené.

12. O náhrade trov konania rozhodol správny súd postupom podľa § 170 písm. b/ SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ktoré bolo zastavené.

## II.

### Kasačná sťažnosť

13. Proti rozhodnutiu správneho súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podaním zo dňa 26.11.2018. V kasačnej sťažnosti konštatoval, že súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a konštatoval, že: žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany krajského súdu,

pričom nezákonnosť napadnutého rozhodnutia videl v nasledovných skutočnostiach

- i. napadnuté rozhodnutie v rozpore s ustanovením 135 ods. 1 SSP nevychádza zo skutkového stavu, ktorý bol daný v čase rozhodnutia žalovaného;
- ii. ustanovenie § 99 písm. g/ SSP, v nadväznosti na ktoré súd rozhodol o zastavení konania, nie je aplikovateľne na predmetný prípad;
- iii. zastavením konania napadnutým rozhodnutím krajský súd odňal žalobcovi možnosť na ďalšiu ochranu svojich porušených ústavou garantovaných práv na ochranu vlastníckeho práva - napríklad podaním návrhu na obnovu spojeného stavebného konania;
- iv. zastavením konania napadnutým rozhodnutím krajský súd odňal žalobcovi možnosť domáhať sa potenciálnych nárokov na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.;
- v. s poukazom na prezumpciu správnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci je rozhodnutie žalovaného stále platné a právoplatné, čím zasiahlo a neustále zasahuje do základných ústavných práv žalobcu na ochranu svojho vlastníckeho práva, čo v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR znemožňuje jeho vylúčenie zo súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva.

14. V kasačnej sťažnosti konštatoval, že krajský súd po zhrnutí obsahu správnej žaloby a vyjadrenia žalovaného v prvom rade prezentuje všeobecné závery právnej doktríny a súdnej praxe k posúdeniu skutočnosti, či rozhodnutie žalovaného predstavuje spôsobilý predmet súdneho prieskumu, ako aj to, akým spôsobom súd v rámci prieskumu takéhoto spôsobilého predmetu prieskumu, rozhodnutia, postupuje (body 8 až 11).

15. Z bodu 8 odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že rozhodnutiami, ktoré môžu byť preskúmané na základe všeobecnej správnej žaloby, sú rozhodnutia správnych orgánov vydané v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb.

16. V nadväznosti na uvedený predpoklad súd výslovne v bode 13 konštatuje, že „Rozhodnutie správneho orgánu o tom, či fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania, je bezpochyby spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinnosti dotknutého subjektu (žalobcu).“

17. S ohľadom na predmetný záver krajského súdu je nespochybniteľný záver, že rozhodnutie žalovaného jednoznačne predstavuje také rozhodnutie, ktoré je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v rámci všeobecnej správnej žaloby v zmysle Správneho súdneho poriadku.

18. Žalobca považoval za dôležité zdôrazniť skutočnosť, že krajský súd v bode 10 a 11 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia opakovane zdôrazňuje skutočnosť, že v nadväznosti § 135 ods. 1 a ods. 2 SSP sú súdy v rámci správneho súdnictva oprávnené skúmať napadnuté rozhodnutia vychádzajúc výlučne zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania, resp. právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Takýto skutkový stav a okolnosti, za ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané, je pre súd v rámci správneho súdnictva záväzný, a preto sa v rámci správneho súdnictva v zásade nevykonáva ani dokazovanie.

19. Napriek jednoznačne prezentovanému právnemu stavu, ktorý je daný ustanovením § 135 ods. 1 a ods. 2 SSP, z ktorých vyplýva samotná podstata prieskumu zákonnosti rozhodnutí v rámci správneho súdnictva, však následne súd nepochopiteľne v bodoch 13 až 17 absolútne popiera vyššie uvedené, keď tvrdí, že z dôvodu, že po vydaní rozhodnutia žalovaného bolo v spojenom stavebnom konaní (ktoré ani nebolo žalobcom napadnuté a nebolo teda vôbec predmetom prieskumu v zmysle podanej žaloby), mal údajne odpadnúť spôsobilý predmet prieskumu v predmetnom konaní.

20. Z dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise však jednoznačne vyplývajú nasledovné skutočnosti:

- (i) rozhodnutie žalovaného bolo vydané dňa 15.11.2017;
- (ii) stavebné povolenie v spojenom stavebnom konaní bolo vydané dňa 20.12.2017 a nadobudlo právoplatnosť až 18.01.2018;
- (iii) v čase vydania rozhodnutia žalovaného nebolo skončené konanie, z ktorého bol žalobca ako účastník

vyľúčený rozhodnutím stavebného úradu v spojení s rozhodnutím žalovaného;

21. Žalobca - sťažovateľ v prvom rade poukázal, že z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že v čase vydania rozhodnutia žalovaného, ktorého nezákonnosť žalobca napáda žalobou v predmetnom konaní, ešte nebolo právoplatne skončené spojené stavebné konanie. Preto, ak by sa súd náležitým spôsobom riadil ustanoveniami Správneho súdneho poriadku (§ 135 ods. 1 a ods. 2 SSP) a posudzoval by postup správneho orgánu vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré boli dané v čase vydania, resp. právoplatnosti rozhodnutia žalovaného, už len na základe tohto by nemohol dospieť k absurdným záverom, ktoré uvádza v napadnutom rozhodnutí.

22. V čase vydania ako aj právoplatnosti rozhodnutia žalovaného stále prebiehalo spojené stavebné konanie, nebolo právoplatné a dokonca ešte ani vydané stavebné povolenie, preto dôvodnosť toho, že sa žalobca bránil proti vylúčeniu z predmetného spojeného stavebného konania správnu žalobou spolu s návrhom na odklad účinnosť rozhodnutia žalovaného, aby tak mohol riadne uplatňovať svoje práva na ochranu svojho majetku - vlastníckeho práva garantovaného Ústavou Slovenskej republiky (čl. 20) a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) (čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru), bola jednoznačne daná.

23. Mal za to, že už samotné porušenie ustanovenia 135 ods. 1 SSP, keďže súd pri skúmaní rozhodnutia žalovaného nevychádzal zo skutkových okolností, ktoré tu boli v čase vydania, resp. právoplatnosti rozhodnutia žalovaného, zakladá nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko súd zjavne nesprávne aplikoval uvedenú právnu normu.

24. Žalobca uviedol, že zákon síce v ustanovení § 99 SSP upravuje niektoré dôvody, pre ktoré súd konanie zastaví, pričom v písm. c/, d/ a g/ sú to práve dôvody zániku spôsobilého predmetu súdneho konania, avšak predmetný prípad nespadá ani pod jedno z týchto ustanovení.

25. Ustanovenie § 99 písm. g/ SSP umožňuje súdu konanie o správnej žalobe zastaviť v prípade, ak odpadne dôvod na pokračovanie v konaní, pričom zároveň zákonodarca výslovne uviedol, že musí ísť o iné prípady, než uvedené v písm. c/ a d/.

26. Ustanovenie § 99 písm. c/ a d/ SSP predpokladá, že rozhodnutie, ktoré je napadnuté správnu žalobou, bolo zrušené na základe protestu prokurátora alebo bolo zrušené, alebo zmenené na základe mimoriadneho opravného prostriedku.

27. Zákonodarca definuje dva konkrétne, v zásade najčastejšie sa vyskytujúce dôvody, pre ktoré odpadne dôvod na pokračovanie v konaní o podanej žalobe, v zásade však ide vždy iba o prípady že (a) zanikne alebo (b) je zmenené rozhodnutie, ktoré má byť predmetom prieskumu. Teda v zásade zaniknú účinky pôvodne napadnutého rozhodnutia, nakoľko v dôsledku jeho zániku alebo zmeny je narušená zásada prezumpcie správnosti rozhodnutí správnych orgánov, keďže takéto rozhodnutie bolo práve z dôvodu nesprávnosti zrušené alebo zmenené inak, ako na základe správnej žaloby. Je preto logické, že v takýchto prípadoch zároveň aj zaniká spôsobilý predmet prieskumu, keďže by súd rozhodoval o nezákonnosti, ktorá už neexistuje.

28. Písm. g/ predmetného ustanovenia iba nadväzuje na uvedené zákonné predpoklady na zastavenie konania, pričom zákonodarca tak iba ponechal priestor na iné, ojedinelejšie prípady, kedy dochádza k zániku alebo zmene preskúmaných rozhodnutí, napríklad keď dôjde k zániku rozhodnutia ex lege, prípadne uplynutím času, na ktorý bolo rozhodnutie obmedzené (In: Hanzelová, I., Rumana, I., Šingliarová, I. Správny Súdny poriadok. Komentár. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o., 2016, str. 188).

29. Uvedené však neplatí o rozhodnutí žalovaného napadnutom žalobcom správnu žalobou v tomto konaní, ktoré je do dnešného dňa platné a právoplatné (teda nebolo zrušené ani zmenené, pričom s odkazom na prezumpciu správnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy do dnešného dňa vyvoláva účinky zamýšľané týmto rozhodnutím.

30. Žalobca rovnako zdôraznil, že napriek tomu, že krajský súd svoje závery opiera o to, že spojené stavebné konanie bolo právoplatne skončené vydaním stavebného povolenia, voči ktorému by sa mohol žalobca brániť podaním žaloby v zmysle § 179 SSP, ako tzv. opomenutý účastník, práve skutočnosť, že napadnutým rozhodnutím súd zastavil konanie o žalobe, ktorou žalobca napáda pre nezákonnosť rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu, ktorými bolo rozhodnuté, že žalobca nemá postavenie účastníka spojeného stavebného konania, de facto sťažuje, resp. znemožňuje žalobcovi možnosť úspešne sa domáhať žalobou v zmysle § 179 SSP nezákonnosti stavebného povolenia.

31. V zmysle § 179 SSP je oprávnený na podanie správnej žaloby ten, kto tvrdí, že sa s ním malo konať ako s účastníkom konania (ďalej len „opomenutý účastník“).

32. Žalobca mal za to, že úspešnosť podania predmetnej žaloby práve významne závisí aj od toho, akým spôsobom súd rozhodne o predmetnej žalobe, nakoľko súd v prípade podania žaloby v zmysle § 179 SSP skúma ako predbežnú otázku práve to, či žalobcovi prislúchala účasť v administratívnom konaní. Ak ale vychádzame z prezumpcie správnosti vydaných a právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej moci, súd bude pri hodnotení tejto predbežnej otázky brať do úvahy práve nezákonné, ale právoplatné rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu, ktoré rozhodli, že žalobca nemá v spojenom stavebnom konaní postavenie účastníka. Z uvedeného dôvodu by bol súd nútený takúto žalobu odmietnuť podľa § 98 písm. e/ SSP ako podanú neoprávnenou osobou.

33. Tým, že súd zastavil konanie a nevyhovел žalobe žalobcu, v zásade ponechal v platnosti závery právoplatného rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia stavebného úradu, ktoré rozhodli, že žalobca nemá postavenie účastníka spojeného stavebného konania. Preto žalobca nemá postavenie opomenutého účastníka, ale postavenie osoby, o ktorej príslušné správne orgány rozhodli, že postavenie účastníka nemá.

34. Avšak, ak by súd postupoval v intenciách zákona a rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu zrušil, ponechal by tak zároveň žalobcovi možnosť domáhať sa správnu žalobou v zmysle § 179 SSP ako opomenutý účastník doručenia stavebného povolenia ako rozhodnutia vydaného v spojenom stavebnom konaní, ktoré mu nebolo doručené z dôvodu, že s ním stavebný úrad nekonal ako s účastníkom konania a zároveň by mu dal možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok.

35. Zároveň by zrušením rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu krajský súd založil žalobcovi možnosť domáhať sa obnovy konania v zmysle § 62 a nasl. SPP.

36. Svojím rozhodnutím o zastavení konania však žalobcovi obe tieto možnosti sťažil, ak nie dokonca zmaril.

37. V nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné uviesť, že nemožno v žiadnom prípade súhlasiť ani s tvrdením súdu uvedeným v bode 13 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, kde súd uvádza nasledovné tvrdenie: „V prípade skončenia správneho konania vydaním právoplatného rozhodnutia vo veci totiž z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti odpadáva spôsobilý predmet konania - rozhodnutie správneho orgánu o nepriznaní postavenia účastníka stráca povahu „konečného rozhodnutia, ktorého prípadné zrušenie by mohlo pre dotknutý subjekt založiť právo zapojiť sa do správneho konania ako jeho účastník.“

38. Rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie stavebného úradu, sú platné a právoplatné rozhodnutia, o ktorých platí prezumpcia správnosti, a preto účinky takéhoto rozhodnutia nastávajú aj napriek ich vadnosti a trvajú po celý čas existencie takéhoto rozhodnutia (teda do dnešného dňa pretrvávajú). Na základe uvedeného preto možno tvrdiť, že vydaním stavebného povolenia tieto rozhodnutia nezanikli, nestratili svoju platnosť. Práve naopak, vydaním stavebného povolenia predstavujú ešte výraznejší zásah do práva žalobcu vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k

Dohovoru.

39. Krajský súd úplne nelogicky zamieňa spojené stavebné konanie s konaním o nepriznaní žalobcovi postavenie účastníka v spojenom stavebnom konaní. Napriek tomu, že tieto spolu súvisia, nemožno tvrdiť, že skončením spojeného stavebného konania stratilo rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu povahu konečného rozhodnutia. Toto rozhodnutie zostáva v platnosti a je právoplatné. Ak takéto právoplatné rozhodnutie bolo v rozpore so zákonom (bez ohľadu na ďalší priebeh spojeného stavebného konania), je toto potrebné považovať za rozhodnutie, ktorého zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu pretrváva, a preto je zároveň spôsobilé byť predmetom prieskumu v rámci správneho súdnictva.

40. V konečnom dôsledku je potrebné takéto nezákonné rozhodnutie preskúmať už iba z toho dôvodu, že bez ohľadu na ďalšie skutočnosti, zakladá pre postihnutú osobu minimálne potenciálny nárok na náhradu škody tak, ako bude uvedené nižšie. To, ako sa po zrušení nezákonného rozhodnutia samotný správny orgán, pred ktorým bude opätovne prebiehať konanie, vyporiada so skutočnosťou, že spojené stavebné konanie bolo medzi časom skončené, nie je v tomto konaní relevantné pre samotné rozhodnutie o nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, vydaného dokonca ešte v čase prebiehajúceho spojeného stavebného konania.

41. V nadväznosti na uvedené, nie v ostatnom rade žalobca poukazuje na to, že rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie stavebného úradu sú samostatnými rozhodnutiami vydanými v samostatnom konaní, de facto nezávislom od spojeného stavebného konania.

42. Skutočnosť, že spojené stavebné konanie bolo právoplatne skončené nič nemení na skutočnosti, že rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu vykazujú závažné znaky nezákonnosti, a preto je dôvod na ich zrušenie.

43. Sťažovateľ uviedol, že úlohou súdu v rámci konania o zrušení nezákonného rozhodnutia nie je posudzovať to, ako bude správny orgán postupovať následne po zrušení nezákonného rozhodnutia, ale výlučne to, či napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a jemu predchádzajúce správne konanie bolo v súlade so zákonom alebo nie.

44. V konečnom dôsledku, aj keby zrušenie rozhodnutia žalovaného, prípadne aj rozhodnutia stavebného úradu, viedlo v konečnom dôsledku k zastaveniu konania o nepriznaní postavenia účastníka z dôvodu, že spojené stavebné konanie bolo právoplatne skončené, nič to nemení na tom, že rozhodnutia týchto správnych orgánov boli vydané v rozpore so zákonom a zakladajú pre žalobcu ďalšie právne nároky. Týmto nárokom je nie len možnosť podania žaloby v zmysle § 179 SSP alebo návrhu na obnovu konania v zmysle § 62 a nasl. SPP, ale aj nárok na náhradu škody spôsobený pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

45. V zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

46. V zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

47. V nadväznosti na uvedené sa preto podľa sťažovateľa nemožno stotožniť ani s tvrdením súdu uvedeným v bode 15 napadnutého rozhodnutia, že zrušením nezákonného rozhodnutia žalovaného by došlo iba k formálnemu naplneniu zákona bez reálnej možnosti žalobcu domáhať sa svojich práv. Práve naopak, ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prípade zrušenia nezákonného rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu by mal žalobca možnosť:

- podať návrh na obnovu spojeného stavebného konania;
- uplatniť si potenciálne nároky žalobcu na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

48. Tieto práva však krajský súd svojím napadnutým rozhodnutím žalobcovi už vopred odňal, čím v zásade zasiahol do práva žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

49. V nadväznosti na to, že nezákonným rozhodnutím žalovaného, v spojení s rozhodnutím stavebného úradu, došlo zároveň k závažnému zásahu do vlastníckeho práva žalobcu chráneného čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky v jeho procesnoprávnom (procedurálnom) aspekte, poukazuje žalobca zároveň na to, že napadnutým rozhodnutím, ktorým súd vylúčil z prieskumu rozhodnutie zasahujúce do základných ľudských práv a slobôd garantovaných nielen ústavou, ale aj medzinárodnými zmluvami, došlo zároveň k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

50. Podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

51. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom Súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

52. V zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

53. V prípadoch, kedy je rozhodnutím orgánu verejnej moci zasiahnuté do základných ľudských práv a slobôd garantovaných ústavou alebo medzinárodnými zmluvami, nesmie byť takéto rozhodnutie vylúčené zo súdneho prieskumu, v opačnom prípade ide o neoprávnený zásah do práva na súdnu a inú právnu ochranu.

54. Predmetný právny názor zaujala aj jednotná súdna prax, pričom žalobca v tomto smere poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 26/01: „(...) súdne preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy je ústavným princípom, ktorý sa neuplatní len vtedy, ak inak ustanoví zákon. Ani zákon však nemôže vylúčiť preskúmanie rozhodnutí, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd garantovaných ústavou alebo medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (čl. 7 ústavy).“

55. V tejto súvislosti, aj s poukazom na odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, je potrebné zdôrazniť aj závery prezentované v uznesení Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 138/03: „Všeobecný súd teda musí v merite preskúmať a rozhodnúť každú vec týkajúcu sa základných práv a slobôd, aj keď je podľa § 248 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo podľa iného ustanovenia zákona vylúčená zo súdneho preskúmania. Ustanovenie § 248 ods. 2 OSP i prípadné ďalšie ustanovenia zákonov obmedzujúce rozsah súdneho preskúmania rozhodnutí treba vykladať v kontexte čl. 46 ods. 2 druhej vety ústavy tak, že sa vzťahujú len na prípady, ktoré sa netýkajú základných práv alebo slobôd.“

56. Rovnaký právny názor zaujal ústavný súd aj vo svojej skoršej judikatúre, a to napríklad náleze Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 50/2001: „Napriek skutočnosti, že odopretie súdnej ochrany vo veciach prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy je dovolené v prípade, že tak ustanoví zákon, tento postup nie je ale namieste v prípade, ak ide o rozhodnutia, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd Posledná veta čl. 46 ods. 2 ústavy táto skutočnosť výslovne potvrdzuje, keď/uvádza: „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“ Citovaná ústavná norma žiadnym spôsobom neurčuje, v akom type súdneho konania a na

základe akého návrhu majú súdy takéto rozhodnutia preskúmať a ani sa nezmieňuje o druhu rozhodnutí, ktoré by mohli byť (a z tohto dôvodu) vylúčené zo súdneho preskúmania, pretože smeruje výlučne k ich obsahovej stránke a jej prostredníctvom k základným právam a slobodám. V dôsledku toho v prípade, keď sa rozhodnutie správneho orgánu (bez ohľadu na jeho druh či formálne označenie) dotýka niektorého zo základných práv a slobôd, z právomoci súdov nesmie byť vylúčené. Vylúčenie takéhoto rozhodnutia zo súdneho preskúmania (v správnom súdnictve) môže signalizovať porušenie čl. 46 ods. 2 posledná veta ústavy (...). Vychádzajúc z uvedeného je preto úlohou súdu aj pri uplatňovaní Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a v spojení s čl. 46 ods. 2 posledná veta ústavy zisťovať, či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania (vrátane toho, uvedeného v § 248 ods. 2 písm. d/ OSP ), je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv a slobôd. V prípade, ak súd zistí, že tomu tak je, takéto rozhodnutie nesmie byť vylúčené zo súdneho preskúmania. Z uvedeného vyplýva, že samotný druh, resp. formálne označenie rozhodnutia správneho orgánu nemôžu byť samé o sebe jediným a rozhodujúcim dôvodom pre odmietnutie jeho súdneho preskúmania, pretože ústavne súladný výklad ustanovenia § 248 OSP vyžaduje, aby súd zisťoval, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom súčasne nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd. Nie je totiž vylúčené, že by sa aj rozhodnutie uvedené v § 248 OSP nemohli dotýkať, či dokonca porušovať základné práva alebo slobody Základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 2 ústavy preto zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen formálne znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania. Postup súdu v ktorom zanedbal niektorý z týchto prvkov, zakladá porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.“

57. Napadnuté rozhodnutia správnych orgánov sa týkajú základných práv a slobôd žalobcu, a to práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 Ústavy SR a práva na inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a to z nasledovných dôvodov:

1) právo vlastníť majetok nemá len svoju hmotnoprávnu stránku, ale aj svoju procesnoprávnu (procedurálnu) stránku.

„V naznačenom kontexte ústavný súd poukazuje na skutočnosť: že právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy síce neobsahuje explicitnú procedurálnu ochranu, ale jeho autentická ochrana znamená, že procedurálna ochrana je v ňom implikovaná. Ústavný súd už v náleze sp.zn. I. ÚS 23/01 uviedol, že slovné spojenie, právo na ochranu ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie (popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy). Implicitnú procesnú ochranu ústavný súd potvrdil aj v ďalších náleзоch - sp.zn. III.ÚS 328/05 či sp.zn. III.ÚS 117/06. Uvedený právny názor ústavný súd formuloval v zhode s judikatúrou ESLP k čl. I Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorej tento článok implikuje, že každý zásah do práva na pokojné užívanie majetku musí byť sprevádzaný procedurálnymi garanciami umožňujúcimi jednotlivcom rozumná možnosť predložiť ich vec pred orgán verejnej moci pre účely efektívneho domáhania sa preskúmania zásahu (Hentrich v. France, sťažnosť č. 13616/88, rozsudok z 22. septembra 1994, 40 a nasl.)“ nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 110/2011.

Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že právo vlastníť majetok vlastníkovi zaručuje aj to, že ak sa vedie konanie pred orgánom verejnej moci, ktoré sa dotýka jeho vlastníckeho práva, vlastník má mať možnosť ako účastník konania domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva v tomto konaní.

Toto právo žalobcu bolo porušené tým, že bol vylúčený zo stavebného konania. Napadnuté rozhodnutia sa teda týkali jeho základného práva, a preto nemôžu byť vylúčené zo súdneho prieskumu.

2) Ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR garantuje aj právo na inú právnu ochranu. Toto právo sa aplikuje, okrem iného, aj v konaniach pred správnymi orgánmi. Ak sa správne konanie týka určitého práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby, táto fyzická osoba alebo právnická osoba má právo stať sa účastníkom takéhoto konania a uplatňovať v ňom svoje procesné práva za účelom ochrany svojich práv. „Ústavný súd vychádzal z jeho výkladu, podľa ktorého súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na Súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje aj o jeho právach a

povinnostiach, lebo ináč v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy. Zákom možno stanoviť okruh účastníkov konania a postup domáhania sa práv, ale nemožno ním daný subjekt vylúčiť z konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo to by znamenalo popretie podstaty a zmyslu (čl. 13 ods. 4 ústavy) práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už vo svojom rozhodnutí sp.zn. I.ÚS 64/94 vyslovil: Základnou požiadavkou zákona (zákonov), na ktoré sa odvoláva čl. 51 Ústavy SR, je predovšetkým poskytnutie zákonnej možnosti „každému“ domáhať sa prejavom svojej vôle svojho práva (ochrany svojho práva) na nezávislom a nestrannom súde. K tomu treba dodať, že vzhľadom na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy zakotvuje nielen právo domáhať sa svojho práva na súde, ale v zákonom ustanovených prípadoch aj na inom orgáne Slovenskej republiky, sa uvedená právna veta vzťahuje aj na prístup ku týmto orgánom. Ak je obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 možnosť vyvolať svojím prejavom vôle konanie súdu alebo iného zákonom určeného orgánu o právach, tak je o to viac jeho obsahom možnosť byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o právach bez toho, aby toto konanie inicioval subjekt práv, o ktorých sa koná. V Slovenskej republike sa zásada, že každý má právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, odvoditeľná vo vzťahu k súdnemu konaniu z niektorých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (Philis c. Grécko, z 27. augusta 1991, séria A č. 209, Les Saints Monastères c. Grécko, z 1. septembra 1997, séria A č. 301-A) vzťahuje aj na správne konanie, a teda i na všetky typy stavebného konania včítane kolaudačného konania.

Povinnosť orgánov verejnej správy ex offio dbať na rešpektovanie predchádzajúcich rozhodnutí nenahrádza a neodstraňuje právo byť účastníkom konania, v ktorom sa preveruje rešpektovanie územného a stavebného rozhodnutia.

Ústavný súd sa zaoberal otázkou, či vôbec možno z dôvodu verejného záujmu nepriznať niekomu právo byť účastníkom konania, v ktorom sa môže rozhodovať aj o jeho právach. S výhradou extrémnych situácií živej pohromy, vojny etc., keď nie je možné uskutočniť „normálne“, konanie a iných prípadov vyžadujúcich skoro okamžitý zásah a konaní, kde by účasť subjektu zmarila dosiahnutie legitímneho účelu konania, na túto otázku treba odpovedať záporne.

Verejný záujem môže v konaní prevážiť nad vlastníckym právom, ale okrem extrémnych situácií nemôže odôvodniť to, aby sa niekomu odobrala možnosť priamo presadzovať svoje práva v konaní, v ktorom sa o nich rozhoduje“ (nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 14/0).“

58. Vzhľadom na to, že tieto napadnuté rozhodnutia zásadným spôsobom zasiahli do základných ústavných a medzinárodnými zmluvami garantovaných práv žalobcu - práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru a práva na inú právnu ochranu, nakoľko mu znemožnili brániť jeho vlastnícke práva v stavebnom konaní napriek tomu, že v zmysle príslušných ustanovení Správneho súdneho poriadku, ako aj Stavebného zákona boli splnené podmienky na to, aby bol účastníkom spojeného stavebného konania, čo stavebnému úradu aj náležitým spôsobom oznámil, odmietnutím ich preskúmania v súdnom konaní došlo k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR.

59. V nadväznosti na vyššie uvedené mal žalobca za to, že na predmetný prípad nemožno aplikovať ani krajským súdom uvádzaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 Sžp/6/2012, nakoľko tento je v zjavnom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky a zjavne zásadným spôsobom zasahuje do základného práva na súdnu ochranu.

60. Najvyšší súd svoju právnu úvahu založil práve na skutočnosti, že v danom konaní napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím o vedení konania, teda rozhodnutím procesnej povahy, ktoré v zmysle v tom čase platného a účinného ustanovenia § 248 písm. a/ OSP nepodliehalo prieskumu v rámci správneho súdnictva. Najvyšší súd sa však absolútne nezoberal skutočnosťou, či takéto rozhodnutie zasahuje do základných ľudských práv alebo slobôd, a teda v zásade ani nezohľadnil právny názor vyslovený vyššie prezentovanou ustálenou judikatúrou Ústavného súdu SR.

61. Z uvedeného dôvodu je žalobca toho názoru, že predmetné rozhodnutie nemožno aplikovať na predmetný prípad a je potrebné sa na rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím stavebného úradu pozerat' práve v intenciách prezentovanej judikatúry Ústavného súdu SR.

62. Zhrnúc uvedené žalobca - sťažovateľ záverom považoval za potrebné zhrnúť rozhodujúce skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nezákonnosti:

- 1) napadnuté rozhodnutie nevychádza zo skutkového stavu, ktorý bol daný v čase rozhodnutia žalovaného;
- 2) pre rozhodnutie žalovaného platí prezumpcia správnosti - rozhodnutie je preto platné a vyvoláva účinky napriek svojej protizákonnosti aj v súčasnosti;
- 3) zastavením konania napadnutým rozhodnutím krajský súd odňal žalobcovi možnosť na ďalšiu ochranu svojich porušených a ústavou garantovaných práv na ochranu vlastníckeho práva - napríklad podaním návrhu na obnovu spojeného stavebného konania;
- 4) zastavením konania napadnutým rozhodnutím krajský súd odňal žalobcovi možnosť domáhať sa potenciálnych nárokov na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.
- 5) rozhodnutím žalovaného došlo k porušeniu čl. 46 ods. 2 ostatná veta Ústavy SR.

63. V nadväznosti na uvedené mal žalobca za to, že z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany krajského súdu došlo zastavením predmetného konania napadnutým rozhodnutím zo strany krajského súdu k denegatio iustitae a k odňatiu možnosti žalobcu na ďalšiu ochranu svojich porušených práv a právom chránených záujmov, predovšetkým práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.

64. Takáto reštriktívne (a najmä protizákonne) poňatá súdna ochrana je v rozpore s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

65. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby kasačný súd rozhodol nasledovne:

- 1) uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/16/2018-116 zo dňa 27.09.2018 sa zrušuje a vec sa vracia
- 2) žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania, vrátane trov právneho zastúpenia.

### III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

66. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 05.12.2018. Trval na tom, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom, a preto žiadal, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť, ako nedôvodnú, zamietol.

### IV.

Konanie na kasačnom súde

67. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd príslušný podľa § 11 písm. g/ SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

68. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) podľa § 438 ods. 2 SSP po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania (§ 449 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

69. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) rozhodol na základe uvedených dôvodov:

70. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že žalovaný rozhodnutím č. OU-BA-OVBP2-2017/104236/KVJ zo dňa 15.11.2017 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Stavebného úradu obce Limbach (ďalej len „prvostupňový správny

orgán“) č. Li-2017/1563-003 zo dňa 25.09.2017 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým prvostupňový správny orgán, príslušný podľa § 117 zákona č. 50/1976 Zb., rozhodol v súlade s ust. § 46 až § 47 zákona č. 71/1967 Zb., že žalobcu vylučuje ako účastníka konania v spojenom územnom a stavebnom konaní na stavbu „Samostatne stojaceho rodinného domu“ stavebníkov A. Q. Q. a jeho manželky A. P. Q. (ďalej len „stavebníkov“) na pozemku KNC 1347/54 k.ú. F., zapísané na LV č. XXXX o veľkosti 997 m<sup>2</sup> a vo vzťahu KNC 1347/55 o veľkosti 1 203 m<sup>2</sup>, zapísané na LV č. XXXX k.ú. F., na základe vzťahu stavebníkov k pozemku, na základe zmluvy o nájme k pozemku zo dňa 20.07.2017.

71. Kasačný súd bol v preskúmvanej veci povinný posúdiť správnosť rozhodnutia krajského súdu v rozsahu dôvodov podanej kasačnej sťažnosti. Kasačný súd z administratívneho spisu zistil, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané dňa 15.11.2017, s vyznačením doložky právoplatnosti dňa 24.11.2017. Stavebný úrad vydal stavebné povolenie vo vzťahu k stavebníkom dňa 20.12.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2018 a tieto skutočnosti konštatoval sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti a žalovaný nerozporoval. Kasačný súd konštatuje, že v čase vydania rozhodnutia žalovaného a jeho právoplatnosti, nebolo vydané rozhodnutie správneho orgánu o vydaní stavebného povolenia v spojenom územnom a stavebnom konaní na stavbu stavebníkov. Správnu žalobu vo veci prieskumu rozhodnutia žalovaného žalobca doručil krajskému súdu dňa 24.01.2018, v čase, keď rozhodnutie o vydaní stavebného povolenia (podľa tvrdení sťažovateľa v kasačnej sťažnosti) nadobudlo právoplatnosť (stavebné povolenie nie je súčasťou administratívneho a súdneho spisu, pozn. kasačného súdu). Kasačný súd konštatuje, že správne konanie vo veci vydania stavebného povolenia, v ktorom sa žalobca domáhal statusu účastníctva je právoplatne skončené a bolo právoplatne skončené aj v čase podania správnej žaloby, o ktorej rozhodoval správny súd v konaní sp.zn. 6S/16/2018.

72. Kasačný súd je toho názoru, že prieskum rozhodnutia žalovaného nebránil žalobcovi podať žalobu opomenutého účastníka konania (v spojenom územnom a stavebnom konaní), keď žalobca stratil účastníctvo v spojenom územnom a stavebnom konaní právoplatnosťou rozhodnutia príslušných orgánov a vylúčení žalobcu z účastníctva v tomto konaní, ktoré rozhodnutia nadobudli právoplatnosť dňa 24.11.2017. Tento stav (vylúčenie žalobcu z účastníctva v spojenom územnom a stavebnom konaní stavebníkov) existoval a trval aj v čase podania správnej žaloby na Krajský súd v Bratislave, o ktorej rozhodoval správny súd v konaní sp.zn. 6S/16/2018 (dňa 24.01.2018) a tento stav existoval aj v čase vydania stavebného povolenia dňa 20.12.2017, ako aj nadobudnutia jeho právoplatnosti dňa 18.01.2018. Z uvedených dôvodov sa kasačný súd nestotožnil s názorom, že rozhodnutie žalovaného (za uvedenej skutkovej a právnej situácie) tvorí prekážku meritórneho prejednanja žaloby žalobcu postupom podľa ust. § 179 SSP (správna žaloba opomenutého účastníka, prieskum stavebného povolenia), keď podľa kasačného súdu zo znenia ust. § 179 SSP, ani z iných ustanovení zákona tento záver, vyjadrený sťažovateľom v kasačnej sťažnosti, nevyplýva.

73. V konaní bolo potrebné posúdiť otázku či za uvedených skutkových a právnych okolností veci, uplatnením základného práva žalobcu na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR v spojení s čl. 20 ods. 1 - ochrana vlastníckeho práva) bol súdny prieskum rozhodnutia žalovaného v merite veci alebo podanie žaloby opomenutého účastníka konania proti rozhodnutiu o vydaní stavebného povolenia, v spojenom územnom a stavebnom konaní.

74. Kasačnému súdu je známa doterajšia rozsiahla a jednotná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá vychádza z právneho názoru, že rozhodnutia o vylúčení účastníctva zo správneho konania, nie sú predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve, keď účastník konania mohol a mal možnosť sa svojich práv, vrátane práv účastníctva v správnom konaní účinne domáhať riadne a včas podanou žalobou opomenutého účastníka konania, postupom podľa § 179 a nasl. SSP, správnu žalobou, ktorú („opomenutý účastník“) podáva proti rozhodnutiu správneho orgánu vydaného vo veci samej.

75. Napriek rozhodovacej činnosti správnych súdov a kasačného súdu (predtým odvolacieho súdu), je podľa názoru kasačného súdu potrebné v každom jednotlivom prípade (pri posudzovaní konkrétnych

skutkových a právnych okolností veci) zisťovať a vyhodnocovať či rozhodnutie o vylúčení účastníka zo správneho konania (keď je samostatne predmetom súdneho prieskumu), môže a mohlo sa dotýkať základných práv a slobôd účastníka konania. V prípade porušenia základných práv účastníka konania potom nie je možné takéto rozhodnutie absolútne zo súdneho prieskumu vylúčiť.

76. K otázke dôležitosti právneho postavenia účastníka konania, ktoré je dané na úrovni ústavného práva sa vyjadril Ústavný súd SR v náleze sp.zn. II.ÚS 22/02 zo dňa 16.04.2003, v ktorom konštatoval: „Ak k vydaniu rozhodnutia predchádzal taký postup správneho orgánu, ktorý možno označiť za nezákonný, pričom táto nezákonnosť sa prejavila nerešpektovaním základného práva sťažovateľa a tento nedostatok je premietnutý v napadnutom rozhodnutí, potom je týmto napadnutým rozhodnutím porušené základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Právo byť účastníkom správneho konania je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Správne konanie bez účastníkov, resp. bez úplného okruhu účastníkov nemôže zákonným, a teda ani ústavne súladným spôsobom dosiahnuť svoj účel, spravidla vyjadrený v základných ustanoveniach každého procesného predpisu upravujúceho administratívny proces. Do obsahu práva byť účastníkom správneho konania patrí aj právo každého domáhať sa práva byť účastníkom za splnenia zákonom ustanovených predpokladov a právo na rozhodnutie (hoci procesnej povahy) o tom či osoba domáhajúca sa tohto postavenia v konkrétnom procese je alebo nie je podľa orgánu inej právnej ochrany účastníkom konania pred ním. V prípade negatívneho rozhodnutia súčasťou tohto práva aj právo podať proti nemu odvolanie.“

77. Podľa kasačného súdu nie je možné „celoplošne“ dospieť k záveru, že rozhodnutia správnych orgánov o vylúčení účastníka zo správneho konania sú vylúčené zo súdneho prieskumu vždy, absolútne, za podmienky, keď má účastník správneho konania právo uplatniť si právo súdneho prieskumu rozhodnutia vydaného v merite veci (v správnom konaní, v ktorom účastníctvo mu bolo odopreté, resp. nepriznané), v prípade, že v čase súdneho prieskumu rozhodnutia o účastníctve, nadobudlo správne rozhodnutie vo veci samej, právoplatnosť.

78. Pokiaľ by rozhodnutie o účastníctve, za uvedenej skutkovej a právnej situácie, bolo vyňaté zo súdneho prieskumu, s argumentáciou možnosti účastníka podať riadne a včas žalobu opomenutého účastníka, je potom irelevantné či takýto účastník sa „uchádzal“ o účastníctvo v správnom konaní a o jeho účastníctve správny orgán procesným rozhodnutím o vylúčení účastníctva zo správneho konania rozhodol alebo takáto osoba podala, po vydaní rozhodnutia v merite veci, žalobu opomenutého účastníka, bez toho, aby sa domáhala práv účastníctva v správnom konaní. Preto podľa kasačného súdu skúmanie konkrétnej skutkovej a právnej situácie každého účastníka, ktorého účastníctvo v správnom konaní bolo vylúčené, je potrebné vyhodnotiť bez ohľadu na to či osoba mala možnosť a túto možnosť využila alebo nevyužila možnosť podať žalobu opomenutého účastníka proti rozhodnutiu vo veci samej vydanom v správnom konaní, a to v kontexte či došlo k porušeniu základných práv a slobôd.

79. Kasačný súd zdôrazňuje, že postup upravený v § 179 SSP (správna žaloba opomenutého účastníka) je jediným účinným prostriedkom právnej ochrany osoby, s ktorou správny orgán nekoná. Uvedená právna úprava je prioritne aplikovateľná na takúto skutkovú a právnu situáciu. Správnu žalobu opomenutého účastníka (§ 179 SSP) nie je možné považovať za jediný účinný prostriedok právnej ochrany v situácii, keď správny orgán s účastníkom konal a v priebehu správneho konania rozhodol o vylúčení účastníka zo správneho konania, čo je aj prejednávaný prípad.

80. Kasačný súd zdôrazňuje, že od posúdenia zákonnosti rozhodnutia o vylúčení osoby z účastníctva v správnom konaní sa „odvíja“ následne „aktivácia“ prostriedkov právnej ochrany, ktorými sú podanie návrhu na povolenie obnovy správneho konania vo veci samej, tým právo prístupu k orgánom verejnej správy, práva na náhradu škody, ktorá vznikla vydaním nezákonného rozhodnutia.

81. Preto bolo potrebné aj z tohto aspektu prejednávanú vec hodnotiť.

82. Pojem „majetok“ je obsiahnutý v prvej časti čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), má autonómny rozsah, ktorý nie je obmedzený na vlastníctvo hmotného majetku a nezávisí na formálnej kvalifikácii podľa vnútroštátneho práva (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Broniowski proti Poľsku 2002). Tento pojem môže zahŕňať tak existujúci majetok, tak majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, na ich základe môže sťažovateľ tvrdiť, že na ich splnení má prinajmenšom „legitímne“ očakávanie. Taktiež judikatúra vzťahujúca sa v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru chráni aj legitímne očakávanie, ktoré je integrálnou súčasťou ochrany majetkových práv (rozhodnutie veľkého senátu z 05.01.2000 vo veci Beyeler proti Taliansku, č. 33202/96).

83. Vo vzťahu k zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza:

Pokiaľ ide o vlastnícke právo, jeho obsah nie je predmetom ústavnej úpravy, ale upravuje ho na základe ústavného zmocnenia zákon (m.m. PL. ÚS 38/95, I. ÚS 97/09). Týmto zákonom je Občiansky zákonník, ktorý obsah vlastníckeho práva vymedzuje tak, že vlastníč veci je predmet svojho vlastníctva oprávnený držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním, čo vychádza z rímsko-právnej koncepcie obsahu vlastníckeho práva (ius possidendi, ius utendi et fruendi, ius disponendi). Novšia judikatúra ústavného súdu už smeruje k posudzovaniu vecných otázok, kam patrí aj právo vlastniť a pokojne užívať majetok, v rozhodnutí všeobecného súdu aj bez toho, aby sťažovateľ musel namietat, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavno-procesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy (I.ÚS 13/2000, IV.ÚS 360/09, III.ÚS 196/08, II.ÚS 111/08, I.ÚS 131/09 a pod.).

84. Rozšírený senát Nejvyššího správného soudu rozhodnutie 8As/47/2005-86 vyložil čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a konštatoval, že „pre vylúčenie veci zo súdneho prieskumu je potrebné výslovného ustanovenia zákona. Výnimky majú byť vykladané zužujúcim spôsobom. Ďalej vo svojom rozhodnutí odkázal aj na rozhodnutie Nejvyššího správného soudu 3As/28/2005-89, ktorý konštatoval, že pokiaľ je sporné či sa na rozhodnutie správneho orgánu vzťahuje kompetenčná výlučka, je potrebné zvoliť výklad maximálne dbajúci zachovania práva na prístup k súdu (aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.03.2005, č.k. 6A/25/2002-42). Rozšírený senát ďalej konštatoval, že aktívna žalobná legitímácia v konaní o žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu bude daná vždy vtedy, pokiaľ, s ohľadom na tvrdenie žalobcu, nie je možné zjavne a jednoznačne konštatovať, že k zásahu do jeho právnej sféry v žiadnom prípade nemohlo dôjsť. Ďalej uviedol, že žalobná legitímácia v správnom súdnictve by nemala byť zviazaná s existenciou presne špecifikovaných verejných subjektívnych hmotných práv žalobcu, ale s tvrdeným zásahom do právnej sféry žalobcu. Tomu bude vždy v situácii, kde sa jednostranný úkon orgánu moci výkonnej, vzťahujúcej sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom, záväzne a autoritatívne dotýka právnej sféry žalobcu. Pritom nejde o to či úkon správneho orgánu založil, zmenil, či zrušil práva a povinnosti žalobcu, ale o to, či podľa tvrdení žalobcu v žalobe sa negatívne prejavil v jeho právnej sfére (s poukazom aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.05.2008, č.k. 4Ans/9/2007). Podstatou je, aby otázka súdneho prieskumu rozhodnutí nevedla k situácii, že prieskum konečného rozhodnutia bude iba historickou judikatúrou, ktorá neposkytuje ochranu práv a právom chránených záujmov v akomkoľvek zmysluplnom časovom rámci, keď oneskorený prístup k súdu je odopretím prístupu k súdu. Čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo svojom protokole č. 3, 5 a 8 vyplýva požiadavka prejednávania veci bez zbytočných prieťahov.

85. Kontext posudzovaných skutkových okolností prejednávanej veci, a to časové údaje vydania rozhodnutia o vylúčení žalobcu z účasti konania, časové údaje doručenia tohto rozhodnutia, ďalej časové údaje vydania rozhodnutia správneho orgánu vo veci samej (vydanie rozhodnutia v územnom a stavebnom konaní) skutočnosť, že správne orgány neprerušili konanie vo veci samej do právoplatného rozhodnutia správneho súdu o súdnom prieskume rozhodnutia o vylúčení žalobcu z účasti konania v správnom konaní, prioritná aplikácia inštitútu § 179 SSP na vec, keď správny orgán so žalobcom vôbec nekoná, nemôže vylúčiť v postupe správnych orgánov účelovosť, a to s poukazom aj na krátkosť časového sledu, v ktorom vydali správne orgány procesné rozhodnutie, ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu a následne rozhodnutie vo veci samej, ktoré bolo v neprospech žalobcu, bez vydania rozhodnutia o prerušení správneho konania, keď správne orgány mohli vydať rozhodnutie vo veci samej

(stavebné povolenie rovnakého obsahu - výroková časť a odôvodnenie), aj v prípade, keby účastníctvo žalobcu v správnom konaní „zachovali“. Pokiaľ by správny súd vylúčil prieskum procesného rozhodnutia o vylúčení účastníctva v správnom konaní, v konečnom dôsledku by odňal právo účastníka podrobiť súdnemu prieskumu rozhodnutie správneho orgánu (procesné rozhodnutie), ktoré mohlo zasiahnuť do základných práv účastníka konania a v konečnom dôsledku by účastníkovi odňal právo domáhať sa svojich práv na inom orgáne verejnej správy, právo prístupu k orgánom verejnej správy, odňal právo na podanie návrhu na povolenie obnovy konania, ako aj uplatnenia nároku na náhradu škody, ktoré by žalobcovi vznikli vydaním rozhodnutia o vylúčení z účastníctva v správnom konaní, v prípade, že by účastník v tomto súdnom prieskume bol úspešný a tým základné právo vlastniť majetok.

86. Kasačný súd dáva ďalej do pozornosti účastníkom konania, aj správneho orgánu, že žalobca v správnej žalobe, ktorá bola Krajskému súdu v Bratislave doručená 24.01.2018 v konaní sp.zn. 6S/16/2018, súčasne podal návrh na priznanie odkladného účinku podanej správnej žaloby podľa § 185 písm. a/ SSP. Tomuto návrhu krajský súd uznesením č.k. 6S/16/2018-72 zo dňa 09.03.2018 vyhovel. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.04.2018 ako vyplýva zo súdneho spisu, ďalším uznesením č.k. 6S/16/2018-113 zo dňa 27.09.2018 krajský súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/16/2018-72 zo dňa 09.03.2018, ktorým bol priznaný odkladný účinok žaloby. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.11.2018. Dôvodom na zrušenie odkladného účinku, tak ako vyplýva z bodu 7 uznesenia bola skutočnosť, že bolo vydané stavebné povolenie rozhodnutím zo dňa 20.12.2017, právoplatným dňa 18.01.2018 a tieto dôvody vzhľadom správny súd ako dôvody na zrušenie, už skorším rozhodnutím správneho súdu, priznaného odkladného účinku. Kasačný súd konštatuje, že od podania žaloby minimálne do vydania rozhodnutia krajského súdu zo dňa 27.09.2018 a jeho právoplatnosti do 02.11.2018, účinky rozhodnutia o vylúčení žalobcu z účastníctva boli odložené a táto skutočnosť (odloženie účinkov procesného rozhodnutia správneho orgánu o vylúčení žalobcu z účastníctva konania), mohlo mať, vplyv na zákonnosť vydaného stavebného povolenia, ktoré bolo vydané dňa 20.12.2017 a právoplatné dňa 18.01.2018, keď odkladný účinok podanej správnej žaloby trval do 02.11.2018 (do právoplatnosti uznesenia č.k. 6S/16/2018-113 zo dňa 27.09.2018).

87. Kasačný súd opätovne zdôrazňuje, že nemožno bez výnimky konštatovať, že pokiaľ účastníctvo v správnom konaní bolo procesným rozhodnutím správneho orgánu vylúčené a účastník nepodal riadne a včas správnu žalobu opomenutého účastníka proti rozhodnutiu správneho orgánu vo veci samej (i keď tak mohol urobiť), že účastník „stratil“ právo domáhať sa súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia o vylúčení z účastníctva v správnom konaní, naviac, keď zákon výslovne takéto procesné rozhodnutie zo súdneho prieskumu nevyklučuje (§ 7 písm. e/ SSP, vzhľadom na verejný zásah procesného rozhodnutia do subjektívnych práv žalobcu, nie je možné v prejednávanej veci aplikovať). Pri takomto výklade by vydané rozhodnutie správneho orgánu o vylúčení z účastníctva v správnom konaní malo iba formálny rámec a bol „posilnený“ proces „neobmedzenej“ kompetencie správnych orgánov rozhodovať kto bude a kto nebude účastníkom správneho konania bez priamej súdnej kontroly a jej vplyvu na ďalší postup a následné rozhodovanie správnych orgánov. V dôsledku toho by sa neeliminovála, na najvyššiu možnú mieru, možnosť orgánov verejnej správy rozhodovať svojvoľne. Vzhľadom na časový aspekt rozhodovania v prejednávanej veci procesným rozhodnutím, rozhodnutím vo veci samej by, v prípade vylúčenia súdneho prieskumu rozhodnutia o vylúčení žalobcu z účastníctva, vyslovenie nezákonnosti rozhodnutia vo veci samej (stavebného povolenia) v súdnom prieskume, vyznelo, s časovým odstupom aj niekoľkých rokov, neefektívne, naviac, bez súdneho prieskumu ostatných zákonných atribútov správneho rozhodnutia vo veci samej.

88. Práve efektívnosť a rýchlosť súdneho procesu je ďalším argumentom pre akceptáciu právneho názoru vysloveným kasačným súdom v tejto veci. Bez povšimnutia nemôže byť skutočnosť, že súdny prieskum rozhodnutia vo veci samej (stavebného povolenia) v žalobe opomenutého účastníka, by riešil len otázku účastníctva, bez prieskumu zákonnosti ostatných skutkových a právnych okolností veci (rozhodnutia vo veci samej - stavebného povolenia) a v prípade úspechu žalobcu, v žalobe opomenutého účastníka sa vracia vec správneho orgánu len s názorom správneho súdu o účastníctve žalobcu, bez ďalšieho, najmä časové hľadisko konania a rozhodovania správnych orgánov „účinky úspechu žalobcu“ v súdnom prieskume opomenutého účastníka, najmä keď neboli realizované práva účastníka na odkladný

účinnok vydaných správnych rozhodnutí, keď vec sa vracia správnym orgánom do štádia, v časovom horizonte, keď častokrát je stavba reálne alebo jej časť, postavená. Potom prieskum rozhodnutia vo veci samej žalobou opomenutého účastníka nemôže priniesť účastníkovi konania taký efekt ako prieskum rozhodnutia o vylúčení účastníctva v správnom konaní spojený so žiadosťou o odkladný účinok tohto rozhodnutia, keď odkladný účinok tohto procesného rozhodnutia má, podľa názoru kasačného súdu, vplyv na posudzovanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu aj vo veci samej (vydaného stavebného povolenia).

89. Na základe uvedeného kasačný súd napadnuté rozhodnutie správneho súdu zrušil podľa § 462 ods. 1 SSP a vrátil s vysloveným právnym názorom vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie, bude povinnosťou správneho súdu následne vec meritorne preskúmať. K zrušeniu rozhodnutia správneho súdu došlo z dôvodov kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, keď kasačný súd dospel k opačnému názoru ako vyslovil správny súd.

90. Správny súd je právnym názorom kasačného súdu viazaný (§ 469 SSP). Správny súd v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

91. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.